

V
o
g
a
i
o
n
g
a

2014

A velencei VÍZIKARNEVÁL

Itt a verseny szezon a sárkányhajós evezős csapat számára. A kemény felkészülés és a komoly versenyek között időszerű egy kis csapatépítő lazítás, együtt. A lazítás szó mögött jelen esetben kb. 25 km evezésre kell gondolni, de ami a szépsége a dolognak, hogy mindezt csodálatos környezetben, mintegy 2500 hajó társaságában, tengeren, hamisítatlan mediterrán fesztivál hangulatban. Ez a VOGALONGA velencei 40. jubileumi versenye.

Néhány lelkes, szervezőképességgel megáldott evezős társunk áldozatos munkájának köszönhetően, sikerült megszervezni a hajónk leszállítását, a csapattagok és barátok szállását Velencétől nem messze egy kempingben, mobilházakban. A leutazás estéjén a táborban a másik magyar csapattal (győriek) összeülve, megbeszeltük a szombati és a vasárnapi versenynap programját.

Szombaton a kikötőből – ahová a hajókat leszállították – átteveztünk Velencébe kb. 8 km. Mikor beértünk a Grand Canal főcsatornára, megdöbbentő élményként egy másik arcát ismerhettük meg Velencének a vízről. Kis mellék utakba/mellékvizekbe beeevezve, teljes közlekedési káoszt teremtettünk percekben belül a természetes sárkányhajónkkal. A helyi közlekedési beidegződésekhez szokott, turistákat hurcolászó gondolatok mérhetetlen türelemmel viselték amint szembe a forgalommal egy derékszögű szűk keresztveződésben próbáltunk forgolódni, hol máshol. Azért az olaszok türelme is elfogyhatott, mert dallamos kiabálások és heves mutogatások közepette igyekeztek valamit tudtukra adni, miközben kerülgettek bennünket. Minket cseppet sem zavart a kialakult szituáció, élveztük a sikátorok varázsát. Vízről tényleg nagyon más Velence. Bejárva a város „zegét-zúgát” (ahová befértünk, és ahová nem), találtunk egy templom előtti kis teret, ahová a sárkányhajót kitehettük szárazra és ott hagyhattuk éjszakára. Megérkezett a győri

csapat is, így hajóink szárazra emelésében tudtunk segíteni egymásnak. Kis közös fényképezés és jött a szabad program, kisebb csapatokban, evezővel a vállunkon, „elegáns” vizes pólóban és rövidnadrágban várost néztünk a szárazon. Beültünk helyi hangulatos éttermek teraszaira, jól éreztük magunkat a verőfényes mediterrán délutánban. Este a kimerültségtől és a másnapi korai ébredés tudatától, s nem utolsósorban a versenyre való készülés miatt a csapat hangulata nem hágott a tetőfokára. Viszonylag korán lefeküdtünk.

Vasárnap korán reggel a helyi kis buszmegállóban 30-40 hátizsákos, evezős várta a buszt, ami átvitt bennünket Velencébe. A hajóba beülés a nap első meglepetése volt, a súlyelosztás nem volt a legsikeresebb. Ennek köszönhetően a jobb oldal minimum 10 cm-rel lesüllyedt, ami a baloldalon evezők számára igen kényelmetlen, derékpróbáló evezést jelentett. A verseny a Szent Márk térről indult, megkerülve Burano szigetét a Grand Canal-on végig vissza a térre hozzávetőleg 22 km távolságban zajlott.

A résztvevők szinte minden földrész minden nációjából érkeztek, furábbnál furább úszó alkalmatossággal. A rajtot 9 órakor egy hatalmas ágyúdörgés jelezte. Ekkor előttünk is és mögöttünk is kilométerekre hömpölygött a tömeg a vízen. Éppen mellettünk egy vidám, németajkú csapat tízfős hajóval igyekezett elkapni a rajtot, kicsit másképpen. Az első 2 helyen trombitával és kottával próbálták a fesztiváli hangulatot fokozni. Ez a verseny is jól tükrözi az olasz lezser mentalitást. Nem annyira a versenyszellem, hanem a bulizás lehetősége az, ami miatt olyan népszerű ez odaát. A szárazon ember tömegek ujongva, koktélokkal és egyéb alkoholos italokkal a kezükben bátorítottak és ünnepeltek minden indulót. A rajtot követő tömegnyomor-kanyarok után kiértünk a nyitottabb tengerre, ahol a mezőny szétszort. Az első óra tempós evezésével

mindannyian nagyon élveztük. Ezután kezdett kényelmetlen lenni az a vékony deszka lécs amin ültünk. A kényelmetlenségünket feledtette a partról bedobált banán és üdítő, amik elfogyasztásának idejére pihenhettünk pár percet. Aztán újra neki-vágtunk. Fájdó derékkel és hátsóval értük el újra – közel 3 órás evezés után – Velencét, ahol világsztárokhoz méltó fogadtatásban volt része minden versenyzőnek, aki eddig elérkezett. Ez a városon át végig tartott, mindenhol vakuk villogtak és éljenző tömeg üdvözölt bennünket. Szinte mindenhol hallottunk magyarokat is a partról. Majd egy média csónak kamerával és egy csinos olasz riporternővel közeledett hozzánk, aki ékes olaszszóval érdeklődött a véleményünk iránt és a versenyről általában, mi válaszul a RIA-RIA-Hungária üvöltéssel elintéztük a Kazinczy-díj gyanús interjút és haladtunk tovább. Nagy segítségére nem voltunk a riport összeállítójának.

Megérkezve a Szent Márk térre, a célba, hangosbemondóban beénekeltek bennünket a rajtszámunkkal és a nemzetiségünkkel és bedobtak egy nylon zacskó érmet és oklevelet. Kimerülten, fáradtan kimásztunk egy fagyizóhoz, valahol a város egyik kevésbé zsúfolt részén, megünnepelni a befutásunkat és csillapítani a hőség okozta fáradtságunkat, majd következett még 8 km evezés a kikötőbe, visszavinni a hajónkat. Ez már nagyon nehezünkre esett, de megcsináltuk. Valaki GPS segítségével követte egész hétvégés evezésünket, ami 56 km körül volt összesen. De a legnehezebb az utolsó 8 km volt! Visszaérve a kempingbe, a medence melletti söröző tűnt az egyetlen elviselhető helynek abban a 30 fok melegben. Estére sok km evezéssel a vállunkban és több korsó sörrel a pocakunkban dalos kedvre derült a csapat egy része. Felejthetetlen élményekkel tért haza az A-HíDragon csapat Pünkösdi hétfőjén a 40. jubileumi Vogalongáról.